

Sygn. akt **IC 105/15**

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: **SSO Ewa Ligoń-Krawczyk**

po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2015 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **M. P.**

o ustalenie

postanawia:

odrzuć pozew.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 stycznia 2015 r. M. P. wniósł o stwierdzenie istnienia w obrocie prawnym interpretacji (decyzji) organów państwowych: Prezesa NBP, Głównego Inspektora Pracy, Prezesa Naczelnej Izby Komorniczej (pозew – k. 3).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Pozew podlega odrzuceniu.

Stosownie do dyspozycji art. 2 k.p.c., droga sądowa jest dopuszczalna w sprawach cywilnych, jeżeli do ich rozpoznania właściwe są sądy powszechne oraz Sąd Najwyższy. Pojęcie spraw cywilnych z kolei zostało zdefiniowane w art. 1 k.p.c., zgodnie z którym sprawami cywilnymi są zarówno sprawy cywilne w znaczeniu materialnym (wynikające ze stosunków z zakresu prawa cywilnego, rodzinnego i opiekuńczego oraz prawa pracy), jak i sprawy cywilne w znaczeniu formalnym (niewynikające ze stosunków z zakresu prawa cywilnego, rodzinnego i opiekuńczego lub prawa pracy, podlegające jednak załatwieniu według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, jak np. sprawy z zakresu ubezpieczeń). W świetle art. 2 § 1 k.p.c. zasadą jest, że do rozpoznania spraw cywilnych powołane są sądy powszechne, z wyjątkami określonymi w art. 2 § 3 k.p.c. W orzecznictwie Sądu Najwyższego, zapoczątkowanym postanowieniami z dnia 22 kwietnia 1998 r. (sygn. akt I CKN 1000/97, OSNC 1999/1/6) oraz z dnia 10 marca 1999 r. (sygn. akt II CKN 340/98, OSNC 1999/9/161), dotyczącymi dopuszczalności drogi sądowej, stanowisko co do znaczenia art. 1 i 2 k.p.c. uległo istotnej zmianie w tym sensie, że pojęcie „sprawy cywilnej” (art. 1 k.p.c.) rozumiane jest szeroko. Przedmiotem procesu cywilnego jest roszczenie procesowe oderwane od materialnoprawnego uzasadnienia roszczenia zgłaszanego w pozwie. Oznacza to, że jeśli według zawartych w pozwie twierdzeń powoda istnieje między stronami stosunek cywilnoprawny, to drogę sądową należy uznać za dopuszczalną. Dotyczy ona więc podmiotów prawa cywilnego i obrotu cywilnoprawnego. Natomiast dopiero proces przed sądem ma wykazać, czy twierdzenia powoda znajdują podstawę w przepisach prawa materialnego i doprowadzić do wiążącego ustalenia istnienia albo też nieistnienia konkretnego stosunku cywilnoprawnego między stronami procesu. Przyjąć należy, że droga sądowa jest dopuszczalna, jeżeli powód opiera swoje roszczenia na zdarzeniach prawnych, które mogą stanowić źródło stosunków cywilnoprawnych. Jak trafnie wskazano w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1999 r. (sygn. akt II CKN 340/98, OSNC 1999/9/161), dopuszczalność drogi sądowej zależy od okoliczności faktycznych przytoczonych przez

powoda jako podstawa roszczenia, a zatem nie jest ona warunkowana wykazaniem już na tym etapie istnienia tego roszczenia.

W niniejszej sprawie powód wystąpił z żądaniem potwierdzenia istnienia interpretacji wydanych w trybie administracyjnym. W świetle tak sformułowanego żądania pozwu, a także w świetle powyżej przedstawionych uwag na temat dopuszczalności drogi sądowej, należy przyjąć, że sprawa zainicjowana przez powoda nie jest, według art. 1 k.p.c., sprawą cywilną, a więc nie podlega z mocy art. 2 § 1 k.p.c. rozpoznaniu na drodze sądowej.

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy na podstawie wskazanych przepisów orzekł jak w sentencji postanowienia.